

V koliko bo slikarska šola, ki sta jo letos ustanovila vrta umetnika Jakopič in Strnén, znala vcepiti bodočim mladim umetnikom narodni značaj v umetnosti, sedaj ne moremo še reči, vsekakor pa se lahko nadejamo, da se jima posreči obrniti stvar na bolje. Poleg tega smemo tudi upati, da bo omenjena šola podstava zaželjeni slovenski akademiji, ako bo novi zavod zadostil svoji visoki nalogi.

Na razstavi smo pogrešali tudi žanrskih, cerkvenoumetnostnih ter zlasti zgodovinskih del. V našem narodu je saj dovolj motivov za žanrske umotvore, težko bi tudi ne bilo najti snovi za nabožne podobe, ki bi pa morale biti vsaj v glavnih potezah tradicionalnega značaja. In potem zgodovinske slike! Kar je že spretno pero podalo o teh predmetih, to bi pač lahko govoreče naslikal tudi čopič, izklesalo tudi dleto!

Tudi akvareli in istovrstne tehnike, ki jih ni prezirati, so bili jako pičlo in ne prav dobro zastopani. Ta slikalni način bi bilo že zategadelj bolj gojiti, ker je, kakor znano, zelo prikladen zlasti za take podobe, ki jih je podajati v manjši obliki.

Številni obiskovalci, zlasti vnanji, ki so prišli na razstavo, nam dovolj pričajo, da hoče narod svoje umetnike poznati in se izobraževati ž njih proizvodi. To dejstvo nam vzbuja misel, da je že čas, ustanoviti umetniški dom. Po našem mnenju bi bil ta dom tisti kraj, kjer bi se ljudstvo moglo bližati umetniku, kjer bi se učilo ga umeti. Vedno in vedno ogledovanje slik in kipov bi gotovo v ljudstvu rodilo potrebo, umetnine si dobiti tudi v svojo last.

Umetniški domi so dalje nekaj naši dobi primernega in potrebnega: uživljajo, kažejo napredek in razvoj umetnosti. Umetniški domi so nekaka priprava za umetniške galerije.

Mestna občina ljubljanska je že kupila za bodočo umetniško galerijo sedem slik na tržaški razstavi (Ivana Groharja „Iz loškega kota“, Matije Jame „Mlin“, Mat. Strnéna „Krajino“, Henrijete Šantel „Portret“, Antona Gwaiza „Angeliko“, Šaše Šantla „Mlin na solinah“ in „Ex libris“). Umetniški dom bo torej ob razmerah, kakršne so pri nas — skoraj bi rekli — pogoj za umetniško galerijo. Ako nadalje pomislimo, da nam predočuje umetniška galerija nekaj dovršenega, umetniški dom pa živo utripanje življenja, je pač opravičeno vprašanje, ali ne bi kazalo in ne bi li bilo koristnejše, najprej zasnovati in ustanoviti umetniški dom in pozneje šele umetniško galerijo.

Čujemo tudi, da je c. kr. ministrstvo za bogočastje in uk kupilo pet slik in eno skulpturo — v kak namen in komu, nismo še doznali.

A. H. O.

Maksima Gasparija najnovejša oljna slika, ki je razstavljena pri knjigotržcu L. Schwentnerju v Ljubljani, je nova priča o veliki nadarjenosti tega simpatičnega umetnika. Iz slike diha kaj živahen in svež kolorit, okolica sama miloba. Figuri — mlada dvojica — sta lepo vkomponirani, nista pa v pravem perspektivnem razmerju s pokrajino. Istotako je pogorje proti razdalji prekompaktno. Vsekakor pa vpliva splošni vtisk jako ubrano.

A. H. O.

Doprnsni kip Trubarjev. Nadarjeni kipar slovenski g. S. Peruzzi je dovršil model za doprnsni kip Primoža Trubarja v nadnaravni velikosti. Kip se razstavi, kadar bode ulit v malec, in tedaj izpregovorimo kaj več o tem novem domačem umotvoru.